

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Censuris, In Qua Sex Disputationibus De Poenis Ecclesiasticis, deque
Irregularitate fusè tractatur, cum Indicibus necessariis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

6. De suspensionibus specialiter contra religiosos latis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76667)

rentia doceat excommunicationem esse censuram in correptionem delinquentis ordinatam, & in hoc a suspensione, & interdictione differre, quod suspensio, & interdictionem in puram penam, & pro peccato præterito iniungi possunt, non autem excommunicatio quæ semper iniungenda est, ad comprimendam contumaciam, qua cessante tolli debet, efficitur penam illam non esse propriam excommunicationem sed suspensionem ab officio, vel ut melius dicam, quamdam prohibitionem, seu privationem impositam cum aliis Episcopis non communicandi, sicuti eadem pena excommunicationis per duos menses imposita est in cap. decernimus 18. dist. aduersus Episcopos qui Concilio provinciali celebrato non conuocant Abbates, Presbyteros, & Clericos, & vniuersam suam Dioccesim plebem, ut illis in Concilio provinciali gesta referant.

13 Duodecima continetur in Bulla 99. Pij V. quæ incipit: *Quam plenam*, aduersus Episcopum, qui ob quæstum, seu pecuniam acceptam publicas, seu concedit indulgentias, seu facultatem a casibus referuatis absoluenti. Hic ergo interdicitur ab ingressu Ecclesiæ, & a perceptione fructuum suspenditur, a qua absolui non potest nisi præstita facti satisfactione. Neque opus est ad hanc penam incurrendam, ut Episcopus indulgentias per se ipsum publicet, sufficit si per alium, ut constat ex illis verbis *Appendi iusserunt*, ad quæ censura quæ inferens subiungitur referenda est, ut bene aduertit Bonac. *disp. 2. q. 3. p. 3. c. 1. num. 6.* Neque item est opus, ut facultas concessa sit pro casibus sibi referuatis, nam et concessa fuerit pro casibus referuatis Pontifici, huc censuræ locus est. Sicuti notauit Bonac. *supra, num. 3.*

14 Decimatercia suspensio fertur in Bulla Iulij III. incipiente: *Cum sicut*. Et in Bulla Clement. VIII. *Cum Februarum malitia*, ætque suspensio, vel potius interdictionem ab Ecclesiæ ingressu, si libros impij Thalmud non comburant, sed potius permitant. Singulares personæ ob eorum retentionem, vel lectionem excommunicatione innotantur, ut suo loco dixi.

15 Decimaquarta lata est à Sixto V. in Bulla quæ incipit: *Romanus Pontifex*, & est in ordine aduersus Episcopos & his superiores, qui ad limina Apostolorum temporibus in prædicta Bulla statutis non accesserint per se, vel per alios si impediti sint, ut sua diocesis statum referant. Tempus verò statum Italis est tercio quoque anno, Germanis, Gallis, Hispanis, & cæteris Europæis quarto, Remotioribus tam in Europa, quam Africa, & occidentalibus existentibus, quinto. Denique Asiaticis, & Orientalibus decimo quoque anno, qui computandus est ab anno quo prædecessor Apostolorum limina visitauit. Quod si Episcopus, & illo superior hanc exequi obligationem contempserit, ingressus Ecclesiæ ei interdicitur, & ab administratione Ecclesiæ tam in temporalibus, quam in spiritualibus, & à beneficiis suspenduntur, quoadquæ à Pontifice absolutionem meruerint obtinere, ut latius in dicta bulla exprimitur.

16 Decimaquinta sumitur ex Bulla Gregorij XIII. qua cauetur ne Episcopi, alique Prelati in Monasteria Monialium sibi subiectarum ingrediantur absque necessitate, alia prima vice ab ingressu Ecclesiæ interdiciuntur. Secunda suspenduntur à diuinis. Tertia excommunicantur. Sicuti latius explicauit *nacl. 16. de statu religioso*, ubi de Monialium clausura.

§. VI.

De suspensionibus specialiter contra Religiosos, latis.

- 1 Prima suspensio fertur aduersus Religiosos apostatas, Ordinem sacrum in apostasia recipientes.
- 2 Secunda aduersus Religiosos mendicantes, aliquem ad professionem suæ Religionis admittentes, non completo nouitiatus anno.
- 3 Tertia aduersus Religiosos Prælatos presidentes Monasterijs, Prioratibus, Ecclesijs, si iura, redditus, aut professiones prædicarum locorum ad longum tempus alicui concedunt, &c.
- 4 Quarta aduersus quoscunque Religiosos qui absque iusto titulo, & privilegio decimas rectoribus Ecclesiarum debitas usurpauerint.
- 5 Quinta aduersus Religiosos qui cum sint requisiti à Rectoribus Ecclesiarum, ut suis penitentibus conscientiam faciant de decimarum solutione, scienter id omittunt.
- 6 Sexta aduersus Prælatos Religiosorum qui accepta ex aliquibus excessibus enumeratis in Clement. 1. de Præiurisdictione infra mensem, postquam fuerint requisiti, non restiterint pari laesa.
- 7 Septima aduersus Religiosos S. Benedicti non venientes forma

vestium præscripta in Clement. 1. de statu Monachorum.

- 8 Octaua aduersus eosdem Religiosos qui venas omni, aut occupationi clamorose astiterint.
- 9 Nona aduersus Religiosos presumptuos introducere mulieres in Monasteria virorum.
- 10 Decima refertur aduersus Fratres Ordinis Predicatorum, perturbantes officium Inquisitionis exercitum à Fratribus Minoribus, vel e contra.
- 11 Tandem refertur suspensio aduersus Religiosos Ordinis Predicatorum qui promori ad Episcopatum, vel aliam prælaturam, non restiterint Ordini ante promotionem libros, & alia à se possessa.

Prima suspensio aduersus Religiosos continetur in cap. *consultationi*, *vir. de Apostata*, ibi enim apostata Ordinem sacrum in apostasia suscipientes, ab illius executione suspenduntur, quousque à Romano Pontifice dispensationem obtineant. Stante hac suspensione tamen ab apostasia recesserint, nequeunt ad superiorum Ordinem ascendere, quia interdicta executione inferioris Ordinis, censetur superioris receptio interdicta. Argum. *cap. cum illorum de sentent. excommunicationis*, & *leg. qui in dignitate Senatoriorum*. Et tradit Suarez *2. de censur. disp. 31. sect. 6. num. 3.* Sancta pluribus relatis *lib. 6. in decalog. cap. 8. num. 22.* Fillucius tractat. 17. cap. 9. num. 166. & sequentibus. Bonac. tom. 3. de censur. disputat. 7. quæ. 7. punct. 9. Quapropter obtenta dispensatione huius suspensionis optime poterit qui fuit apostata, ad Ordines superiores promoueri, quia solum auctoritate illorum receptione impediatur, ut bene notauit Sanchez. *d. cap. 8. numero 23.*

Notanter dixi Ordinem sacrum in apostasia suscipientes, quia textus in cap. *consultationi de Apostata* solum Ordinem sacrum recipientes expressit. Verum non desunt plures Doctores, quos refert Sanchez *lib. 6. decalogi cap. 8. num. 14.* & sequitur Bonac. *1. 3. de censur. disp. 3. q. 7. punct. 11. num. 1.* & sequentes apostatam irregularem esse. Ducuntur ex cap. *penult. de vir. 50. dist. 16.* apostata prohibetur ad clericatum admitti. Præterea ex dicto cap. *consultationi*. Si enim apostata prohibetur exequi ordinem in apostasia susceptum, ideo est quia illum recipere prohibetur.

Cæterum verissima sententia est ob receptionem minorum Ordinum in apostasia nullam irregularem, neque aliam penam impositam esse ipso iure. Nam ut recte aduertit Sanchez dicto cap. 8. numero 26. Textus in cap. *penult. de vir. 50. dist. 16.* non de apostatis, sed de agentibus publicam penitentiam loquitur; Textus vero in cap. *lib. 6.* non penam ipso iure latam continet, sed ferendam, cum non ipsi Apostatis, sed Prælati suscipiantur, ne ad Clericale officium apostatas admittantur, *Quos ad clericale officium non admitti iubemus*. Præterquam quod est Text. Concilij provincialis Arelatensis, cuius Canones extra provinciam vim non habent. Ex Textu in cap. *consultationi* solum inferitur præceptum esse apostatis durante apostasia sacrum Ordinem non suscipere, non autem impositam esse irregularem, alias qualibet prohibitio Ordinis suscipiendi irregularetas censenda esset. Acque ita docet Suarez *disputat. 31. sect. 6. numero 2.* Sanchez *lib. 6. in decalog. cap. 8. numero 26.* Fillucius tractat. 17. cap. 9. numero 166. Et latius dixi tractat. 16. de statu religioso, disputat. 4. punct. 16.

Secunda fertur in cap. *non solum. Cap. constitutionem, de Regularibus in 6.* aduersus Religiosos Mendicantes aliquem ad professionem suæ Religionis admittentes non completo nouitiatus anno. Et hi quidem suspenduntur à receptione quouslibet ad professionem, & penis quæ pro grauibus culpis apponi in ea Religione consueuerint, subiiciuntur. Et licet in cap. *non solum*, sermo sit tantum de Religiosis ordinum Predicatorum, & Minorum, at in *constitutionem* ad omnes Mendicantes prohibitio extensa fuit, ita ut non solum comprehendantur Mendicantes tempore Alexandri IV. & Bonifac. VIII. vigentes, sed qui postea creati sunt. Vti ex communis docet Suarez *disputat. 31. section. 6. numero 7.* Henriquez *lib. 13. cap. 40. num. 3.* Sayrus *lib. 4. cap. 13. num. 14.* Sanchez *lib. 5. cap. 4. num. 8.* Fillucius tractat. 17. cap. 9. num. 166. Bonac. tom. 3. disputat. 3. q. 8. punct. 15. num. 12. Sed an huic suspensioni subiiciantur Moniales. Alij affirmant, alij negant, ut videre est apud Syluest. *verbo religio 3. q. 3.* Probabilius censo non comprehendit? quia esto masculinum sub se femininum solet continere, id plerumque est in favorabilibus, sed non in penalibus. Præterquam quod Moniales capaces non sunt suspensionis; tamen illis receptio Monialium interdici possit, ob immaturam, & indebitam alicuius receptionem.

Ex Religiosis viris ordinum Mendicantium grauis est difficultas, an huic penæ singulares personæ subiiciantur, an Conuentus; Et ratio difficultatis est, quia Religiosorum ad professionem admissio, non Religiosis singularibus competit, sed Conuentui. Sed longe probabilius est omnes, & singulos

gulos suffragium concedentes, vt professio ante completum nouitatus annum concedatur, in hanc suspensionem incidere, quia Textus non Couenit quatenus tali, sed singularibus personis hanc pœnam suspensionis iniungit. Quod satis manifestè ostendunt in verba Textus: *In virtute obedientia, & sub pœna excommunicationis districtius inhibemus, ne ante annum probationis elapsum quemquam ad professionem vestri Ordinis, seu renunciacionem in saculo faciendam recipere presumatis.* Quod si aliquam contra hanc nostram prohibitionem recipere presumpseritis, decernimus vestro Ordini alligatum non esse, vòque à receptione quorumlibet ad professionem eiusdem Ordinis fore ipso facto suspensos, & in super pœna subijciendos, quæ fratribus ipsius Ordinis pro culpis insigni grauius consueuerunt. Ex his enim constat pœnam suspensionis iniungi in eos in quos excommunicatio comminata est, & quos pœna pro culpis grauius statuat afficiunt: ac hi singuli sunt de Conuentu. Ergo. Sic docuit Suarez, disp. 31, sect. 6. num. 6. Alter, tom. 2. disp. 17, c. 1. vers. De qua. Bonac. tom. 3. de censur. disp. 3. q. 8. p. 5. num. 15.

Gravior dubitatio est, An hæc pœna suspensionis locum habeat post Conc. Trident. decretum, sess. 25. cap. 15. de Regularib. professionem irritans ante annum probationis expletum? Affirmat Bonac. tom. 3. disput. 3. q. 8. punct. 5. num. 19. ductus ex eo quod in dicto cap. non solum, spectatur factum, non actus valor, & quia grauius Religiosi delinquent admittentes nunc ad professionem, vt potè inuvalidam, & quia factum contra legem pro infecto habetur in utilitatem facientis, non verò quoad damnum, & pœnam impostam iuxta doctrinam Bartoli in leg. non dubium, Cod. de legib. Sed rectius contrarium docuit Sanchez, lib. 5. in decalog. cap. 4. num. 10. colligiturque ex his quæ tract. præcedenti de matr. disput. 2. punct. vir. §. 1. diximus. Etenim pœna suspensionis in cap. non solum, & cap. constitutionem de Regularib. in 6. inducta erat, ne ad professionem, quæ obligationem Religiosi saltem in genere inducebat, admitterentur, qui nondum annum probationis expleuerant, quia hoc fragilitati humanæ in cuius fauorem annus probationis statutus est, contrariebat. At hæc ratio cessat, posito quod illa professio nullam vim obligandi habeat, siquidem ex ea fragilitas humana non læditur, & reputatur ac si facta non esset. Ex qua ratione fundamentum Bonacianæ dissoluitur. Respondeo enim Textum in cap. non solum spectasse factum scilicet admittere ad professionem ante expletum probationis annum, sed non quod ea neque factum, sed factum quod obligationem in professo induceret, quam obligationem impedit Pontifex hæc pœna imposta intendebat. Cum ergo decreto Conc. Trident. hæc obligatio penitus impedita sit, cessat pœna in dicto cap. non solum, apposta. Neque obest grauius nunc delinquere admittere eorum ad professionem inuvalidam, quam qui ad validam admitterent, quia non ex grauius delicti pœna delimitur, si canonicis statuta non est.

Tertia suspensio ab officio fertur in Clement. 1. de Rebus Ecclesiæ non alienandis, aduersus Religiosos, Prælatos, Præsidentes Monasterii, Prioratus, Ecclesiæ, vel administrationibus, si iura, redditus, aut possessiones dictorum in monasteriorum, Prioratum, Ecclesiarum, seu locorum quorum administrationem habent, ad longum tempus alicui concedantur abque sufficienti necessitate, & Ecclesiæ, seu Monasterij utilitate, & Conuentus assensu, vel superioris licentia sit conuentum non habeat. Hæc igitur suspensio est absoluta ab officio, ac proinde comprehendit tam officium Ordinis quam iurisdictionis. Vt notauit Suarez, disp. 31, sect. 6. num. 8. Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 8. p. 7. in fine. Personæ verò aduersus quas dicta suspensio fertur, sunt Prælati Religiosi monasterii regularibus, Ecclesiæ, seu administrationibus præidentes. Actio autem ob quam dicta suspensio subicitur, est alienare ad longum tempus iura, redditus, aut possessiones dictarum Ecclesiarum, & monasteriorum. Vt tradunt Glossa dicta Clement. Navarr. cap. 27. n. 157. Henric. lib. 13. cap. 40. n. 1. Sayrus lib. 4. c. 12. Filliuc. tract. 17. c. 9. n. 169. Suarez, disp. 31, sect. 6. n. 8. Bonac. d. pun. 7. & alij.

Quarta habetur in Clement. 1. de Decimis aduersus quoscunque Religiosos qui absque iusto titulo, & privilegio decimas rectoribus Ecclesiarum debitas usurpare, retinere, appropriare seu suis familiaribus, vel pastoribus prohibere, vel impedire ne eas soluant, præsumperint. Hi igitur Religiosi si à Rectoribus Ecclesiarum moniti, infra duos menses usurpata non restituerint, vel infra mensem à prohibitione, & impedimento apposito non destiterint, suspensioni ab officiis, administrationibus, & beneficiis subiciuntur, si officia, administrationem, vel beneficium habeant. Quod si his omnibus careant, excommunicatione ligantur, à qua absolui nequeunt quousque plenam satisfactionem exhibuerint, vt suo loco dixi, & tradit in præsentis Sayrus aliis relatis, lib. 4. cap. 13. num. 10. Snar. disp. 31, sect. 6. numero 9. Filliuc. tract. 17. cap. 9. num. 169. Bonac. tom. 3. de censur. disp. 3. q. 8. p. 8.

Quinta lata est in Clement. cupientes de Paris, aduersus Re-

ligiosos qui cum sint requisiti à Rectoribus Ecclesiarum, vt suis penitentibus conscientiam faciant decimarum solutione, scienter id omittunt. Hi igitur Religiosi modo rectoribus Ecclesiarum non sint, nec ius habeant decimas modo rectoribus sic delinquant, ab officio prædicandi ipso facto suspenduntur, quousque ipsi penitentibus (si commode poterint, conscientiam fecerint. Qua monitione penitentibus facta, cessat suspensio. Quod si suspensione durante officio prædicationis se ingesserint, excommunicationi subiciuntur. Quæ omnia constant ex dicta Clement. & tradit in præsentis Sayrus aliis relatis, lib. 4. cap. 13. num. 18. Henric. lib. 13. cap. 40. num. 3. Suar. disputat. 31, sect. 6. num. 12. Bonac. disput. 3. q. 8. punct. 9. & alij.

Sexta fertur in Clement. 1. §. quibus, de Privilegiis aduersus Prælatos Religiosorum, qui accepta ex aliquibus excessibus ibi enumeratis infra mensem postquam fuerint requisiti, non restituerint parti læsæ. Et hæc suspensio lata est absolute vt que ad satisfactionem debitam, vnde comprehendit suspensionem ab officio, & beneficio. Requiritur tamen ad hanc suspensionem incurrendam duplex conditio. Prima, vt Prælati pro se, vel pro monasterio, aut alia quavis persona aliquid recipiant occasione excessum qui in ea Clement. referuntur, quæ fuerint à suis Religiosis commissi. Secunda, vt postquam à personis grauius, requisiti fuissent, omittantur intra mensem restitutionem facere. Excessus occasione oportum acceptum esse debet, sunt; Primo, si in sermionibus suis Ecclesiarum Prælati detrahant. Secundo, si detrahant laicos ab Ecclesiarum suarum præsentia, vel accessu. Tertio, si indignitas pronunciant indifferenter. Quarto, si aduersus testamentis condendis retrahant testatores à restitutionibus, debitis, aut legatis matri Ecclesiæ faciendis. Quinto, si legata, vel debita, aut malè ablata incerta sibi, aut aliis singularibus sui Ordinis fratribus, vel conuentibus in aliorum prædicationem fieri, seu erogari procurent. Sexto, si in casibus Sedi Apostolicæ, vel Ordinariorum referuatis, quemquam absoluant. Septimo, si personas Ecclesiasticas præsertim coram iudicibus delegatis à nobis suam apud eos iusticiam proferentes, extorere indebitè, aut ad loca plura, & præsertim multum remota conuenire præsumant. Quidquid ergo receptum fuerit ratione horum excessuum, si intra mensem postquam fuerint Prælati regularis recipiens requisitus satisfactionem plenariam Ecclesiæ, seu personis Ecclesiasticis grauius non exhibuerit, ipso facto suspenditur. Religiosi verò priuati subiciuntur pœnis illis, quæ secundum eorum regulam, vel statutum pro grauius criminibus, seu culpis conueuerant iniungi.

Septima continetur in Clement. 1. §. si quis autem de sua Monachorum aduersus Religiosos nigros, id est Ordinis S. Benedicti, alij non comprehenduntur, teste Suar. Sayro, Bonac. & aliis statim referendis) non vtenes forma velium ibidem præscripta. Si enim Abbas vel Prior fuerit alteri Abbati, vel Priori non subiectus à beneficiorum collatione per annum ipso facto suspenditur: si inferior fuerit ab administratione si quam habet, suspensus est. Quod si nullam habeat, inhabilis fit ad illam, & ad beneficium Ecclesiasticum obtinendum. Requiritur tamen ad prædictam pœnam incurrendam, vt frequenter, seu ordinariè habitus contrarius formæ præscriptæ portetur, quia singularis, vel bina portatio non sufficit. Et in super opus est, vt ex malitia, & non bona fide, aut ignorantia portetur, vt indicant illa verba Textus: *Portare presumpserint*, quæ frequentem vsum significant, & dolum important. Sicut colligitur ex Glossa ibi, Sayro, lib. 4. cap. 13. à numero 6. Suar. disput. 31, sect. 6. numero 10. Henric. lib. 13. c. 38. n. 3. Bonac. disput. 3. q. 8. p. 14.

Octava continetur in eadem Clement. & in eodem §. aduersus eosdem Religiosos nigros, qui venationi, aut aucupationi clamorosè, id est venationi cum canibus, aut aucupationi cum aibus ex proposito astiterint, quia ea assilientia de decet eorum statum. Secus verò si casu aliquantulum intercesserint, vel venatio absque canibus, vel aucupatio absque aibus, hominumque tumultu fiat. Religiosi ergo huic venationi, aut aucupationi prohibetæ assilientes si Abbates, vel Priores fuerint, aliis Abbatibus, vel Prioribus non subiectis, à collatione beneficiorum per biennium suspenduntur: si inferiores fuerint, ab administratione temporalium si quam habent remouentur, si verò illa careant inhabiles per dictum biennium redduntur ad quamlibet administrationem, beneficiumque Ecclesiasticum suscipiendum. Sicut hæc notant Sayrus lib. 4. thesauri, cap. 17. à num. 7. & seqq. Suar. disp. 31, sect. 6. n. 10. Filliucius tract. 17. cap. 9. n. 169. Bonac. t. 3. de censur. d. 3. q. 8. p. 15. & alij apud ipsos.

Nona refertur in Bulla Pij V. quæ incipit: *Regularium*, aduersus Religiosos præsumptuos introducere mulieres in Monasteria virorum; suspenduntur inquam à diuinis, & beneficiis priuantur, & ad illa, & reliqua omnia beneficia inhabiles redduntur. Vt tract. 16. disp. 4. vbi de clausura laicis expliciit, & superius de excommunicationib. referuatis extra corpus turis conuenerit.

De ci

10 Decima refert S. Antonin. 3. p. tit. 28. cap. 4. de suspensione ex quodam privilegio Clementis IV. incipientis *Imperialis altissima*, ubi fratres Ordinis Prædicatorum perturbantes officium Inquisitoris exercitum à Fratribus, Minoribus, vel à contra Minores idem officium à Prædicatoribus exercitum perturbantes suspenduntur ab exercitio factorum ordinum, donec absolutionem à Sede Apostolica, vel ab illo cuius officium perturbant, obtineant. Sicuti notavit Henricq. lib. 1. cap. 40. num. 3. Sayrus plures referens, lib. 4. c. 13. n. 13. Bonac. 1. 3. disp. 3. q. 8. p. 16.

11 Tandem idem S. Antonin. 3. p. tit. 27. cap. 4. de suspens. refert Clementem IV. in favorem Ordinis Prædicatorum statuisse, ne ex illo Ordine promoti ad Episcopatum, vel aliam Prælatorem regimen seu consecrationem suscipiant, quin prius libros, & alia omnia quæ ante promotionem habebant, Ordini restituant.

Alia sunt suspensiones communes Episcopis, Clericis, & Religiosis, de quibus *superius* actum est, simulque expiata sunt, quæ Capitula, Conventus, seu Communitates afficiunt.

PUNCTUM vlt.

De depositione, & degradatione.

- 1 Que sit depositio?
- 2 Depositio simplex, & absoluta Clericum privilegio fori, & canonis non denudat, nisi expresse in sententia exprimat?
- 3 Temperatur hæc doctrina, si incorrigibilis declaratur.
- 4 Enumerantur crimina, ob quæ Clericus deponi in perpetuum potest.
- 5 Poena degradationis privatur Clericum statu clericali.
- 6 Degradatio alia est verbalis, alia realis.
- 7 Quis possit Clericos degradare?
- 8 Que requirantur ad degradationem authenticam?
- 9 Actualis degradatio, & realis sit ab Episcopo.
- 10 Forma actualis degradationis.
- 11 Hæc degradatio frequenter fit præsentie Iudice seculari.
- 12 Refertur crimina, ob quæ Clericus in sacris venit actualiter degradandus.
- 13 An ob alia crimina possit Clericus degradari, examinatur.
- 14 Quis possit depositum, & degradatum in suum pristinum statum restituere?
- 15 Solus Episcopus absque consensu Capituli, hanc dispensationem præstare potest.

Depositio prout in præsentia sumitur, est poena Ecclesiastica privans Clericum officio, vel beneficio in perpetuum, & ex iure ordinario irremissibiliter. Convenit cum suspensione perpetua, & ferè ab illa non differt, nisi in maiori difficultate obtinendi dispensationem. Per depositionem enim sicut & per dispensationem perpetuam, privatur depositus fructibus beneficii, non tamen beneficii titulo quia nullibi est cautum; quinimo contrarium videtur colligi ex c. 2. de penis in 6. ubi degradationi solemniter tributur privatio ordinis, beneficii, & privilegii clericalis, non verò depositioni, venit tamen depositus privandus beneficio, & ferè semper privatur; siquidem privatur in perpetuum officio, ratione cuius beneficium conceditur. Sicuti advenit Panormitan. in cap. veritatis numero 3. de dolo, & contumacia. Sylvest. verbo *degradatio in princip.* Suarez de censur. disp. 30. sect. 1. a. num. 4. Layman. 1. lib. 1. sum. tract. 5. par. 3. cap. 5. num. 2. & 3. Dum autem beneficium non spoliatur, debent depositio alimenta ex fructibus beneficii assignatione cum opprobrio Clerici mendicare cogantur, ut dixit Felin. in cap. ex parte de accusat. num. 4. Suar. disp. 30. sect. 1. num. 3. & 4. Sayrus, lib. 4. thesauri conscient. cap. 2. in fine. Stephan. Davila, 4. p. disp. vn. dub. 1. conclus. 3. Paul. Layman. lito citato. Quinimo Sayrus, & Auila censent hæc alimenta subministranda esse etiam post beneficii spoliacionem. Sed rectius contrarium docuit Covarruv. 3. var. cap. 1. numero 8. Bonac. de censur. 1. disp. 4. punct. vn. num. 8. quia sibi impunitate debet depositus eam quam patitur necessitatem, neque in Clerici opprobrium cedit, quòd sic depositus hac alimentorum privatione puniatur, maxime cum post depositionem incorrigibilis existit, uti advenit Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 3. cap. 5. num. 3.

Hæc depositio simplex, & absoluta Clericum privilegio fori, & canonis non denudat, nisi expresse in sententia exprimat, uti colligitur ex cap. cum non ab homine de iudiciis, ubi post degradationem verbalem, non traditur deliquens curie seculari, nisi crescat contumacia, & incorrigibilis existat. Et in c. 2. de penis in 6. degradationis actuali, & reali sed non verbali annexitur privatio clericalis privilegii. Atque ita

docent Abbas in cap. ut si clerici. §. de adulterijs num. 2. de iudicijs. Nauarr. cap. 27. num. 8. 1. Bernard. Diaz pract. cap. 11. g. Suar. disp. 30. sect. 1. num. 8. Stephan. Davila, 4. p. disp. vn. dub. 1. §. tertio sequitur. Bonac. 1. 1. disp. 4. de censur. punct. vn. num. 3. Barboia plures referens. 3. p. de potest. episcop. allegat. 110. numero 3.

Restringitur autem prædicta doctrina, nisi post depositionem Clericus in eodem crimine, vel simili perseveret, cuius correctionem Ecclesia sub excommunicatione præceptisnam eo ipso videtur privilegio clericali denudatus, & seculari potestati puniendus tradi, ut potè incorrigibilis ex doctrina Abbatis dicto cap. cum non ab homine. num. 28. de iudicijs, quem sequitur Sylvest. verbo *degradatio*, q. 6. num. 8. Auila 4. p. disp. vn. dub. 1. Bonac. disp. 4. punct. vn. numero 3. Sed hæc restrictio ad summum veritatem habet post incorrigibilitatis declarationem; quinimo satis probabile est opus esse non solum sententia declaratoria incorrigibilitatis, sed etiam privativa dicti privilegii: eo quòd nullibi videatur eorum clericale privilegium ob incorrigibilitatem amitti. Sicuti indicat Glossa in dicto cap. cum non ab homine, vers. postmodum. Et tradit Tolet. lib. 1. cap. 50. §. adverte. Suarez disp. 30. sect. 1. numero 7. & 8. Paul. Layman. lib. 1. sum. tractat. 6. part. 5. cap. 5. num. 3.

Crimina autem ob quæ Clericus deponi in perpetuum potest, enumerant Doctores in dicto cap. cum non ab homine de iudicijs. Sylvest. verb. *crimen*, & verbo *degradatio*, q. 4. Nauarr. cap. 27. num. 148. Henricq. lib. 1. 3. cap. 5. num. 3. Steph. Davila 4. p. disp. vn. dub. 3. Saas, verbo *depositio*, num. 2. Bonac. 1. 1. de cens. disp. 4. punct. vn. n. 6. adulterium, stuprum, furtum, homicidium, & iis maiora. Sed quamvis ob hæc crimina antiquitus depositio imponenda esset: quia Ecclesiastica disciplina amplius vigebarat præsentis tempore existimo ob hæc crimina simpliciter depositionem imponi non debere, nisi ex obiecto, aut ex circumstantiis scandalosa, & atrocita, sicut ut esset homicidium voluntarie paratum, cum poena irregularitatis plerumque indispensabilis ei annexa sit furtum Ecclesiæ in graui quantitate, adulterium, & stuprum quibus iure civili poena mortis indicta est. Sicuti colligitur ex Abbate in dicto cap. ut si clerici, num. 3. & sequentib. Paul. Laym. lib. 1. sum. tract. 5. part. 3. cap. 5. num. 2. Auila, Saas, Bonac. loc. allegatis. Notorius concubinitus si post monitiones, & privationem fructuum, & proventuum, imò & beneficiorum perseveret, sufficientem causam depositioni perpetuæ præbet. Vti colligitur ex cap. si autem clerici de cohabit. clericor. & mulier. Et apertius ex Conc. Trident. sess. 22. decreto de observandis, & sess. 25. c. 14. de reformat. Et tradit Abbas dicto c. ut si clerici, num. 3. Bonac. disp. 4. punct. vn. num. 6. Paul. Layman. dicto cap. 5. num. 2.

Si verò de poena degradationis loquamur, degradatio Clericum de grada, & statu Clericorum deicit. Est enim quedam authentica & solemnitas privatio officij, beneficii, & cuiusvis Ecclesiastici privilegij. Vnde degradatus in potestatem secularem transit, à qua capi, incarcerari, & puniri ob crimina potest, sicut quilibet alius laicus, in quo à simplici depositione differt. Sicuti notavit Glossa in cap. 2. verbo *privilegio clericali de penis in 6.* Abbas cap. cum non ab homine, num. 5. de iudicijs. Sylvest. verbo *degradatio*, q. 6. Iulius Clarus cum additionib. pract. crimin. q. 74. n. 4. Paul. laym. 1. sum. tract. 5. par. 3. cap. 5. num. 3.

Degradatio quæ à depositione simplici distinguitur duplex est alia verbalis, alia realis, & actualis. Verbalis est quæ fit per sententiam authenticam & solemnem; realis quæ hanc sententiam aliquibus ceremoniis, & ritibus exequitur, ut colligitur ex d. cap. 2. de penis in 6. & Conc. Trident. sess. 13. c. 4. de reformat.

Hanc degradationem comparatione Episcoporum solus summus Pontifex præstare potest, uti probat Textus in c. accusatus. Cap. quamvis. 3. q. 6. Et notavit Panormit. cap. grane nimis de Præbendis, n. 4. Cap. non potest, num. 5. de sentent. & re iudic. Cognitio causæ debet fieri per Metropolitanum convenientibus Episcopis totius provincie, qui ad minus debent esse duodecim, ultra Metropolitanum, uti advenit idem Panormit. in dicto cap. non potest. Henricq. lib. 1. 3. cap. 5. num. 2. Auila 4. p. disp. vnica, dub. 4. conclus. 2. Item in Religiosis exemptos nullus alius præter Pontificem sententiam degradationis ferre potest, nisi fortè ex consuetudine, vel privilegio eorum Prælatore regulari ea potestas competat, ut tradit Nauarr. lib. 5. consil. cons. 8. de Regularib. num. 3. Sed Auila 4. p. de censur. disp. vn. dub. 2. conclus. 2. affirmat nullum tale privilegium in compendio Minorum iuvenisse. At in compendio privilegiorum Societatis Iesu verbo *Prælatore* §. 3. est privilegium quod ad hunc casum extendi potest. Comparatione autem aliorum clericorum, Episcopus proprius est qui potest sententiam degradationis ferre, etiam si consecratus non existat. Quinimo ex eius delegatione à simplici Sacerdote fieri potest, quia non est actus ordinis, sed iurisdictionis; uti colligitur ex Conc. Trid. sess. 13. c. 4. de reformat. Et tradit Suarez disp. 30. sect. 1. n. 18. Auila 4. p. disp. vn. dub. 2. conclus. 4. Bonac.